

הגות מחשבה ומוסר
בענייני פרשת השבוע
ונידוני הלכה
מתורתם של יושבי
בתי המדרש
ברכסים

ממשנת של הר"ה

מתורתם של רבותינו

פרשת ויגש
גליון 8

משנת
היום

אופק רכסים

מלכות - אחריות • הרה"ג רבי אברהם לוגאסי שליט"א

הדלקת נרות.....4:03
זריחה.....6:29
סוף זמן קר"ש.....8:12
סוף זמן קר"ש (גר"א).....9:00
סוף תפילה (ב).....9:50
חצות.....11:36
שקיעה.....4:33
צאת שבת.....5:13
ר"ת.....5:45

בצרה גדולה הביא יוסף נפשו באותה שעה. שאלמלא הרגוהו, אין כל בריה יכולה להצילו (והיו האחים חושבים להורגו ולהיפטר). ולמה אמר "הוציאו כל איש מעליי"? אמר: מוטב שאהרג ואל אלבין פניהם ברבים. ומאן מלכי רבנן כדאיתא במו"ק ו: האי צורבא מדרבנן כל מילי דמתא עליה רמיא (תלמיד חכם, כל עניני העיר מוטלים עליו). ובאמת, כל אדם נדרש להיות מלך על עצמו כדאיתא בר"ה ו: למה אשתו של אדם מתה, מתוך שמבקשים ממנו ממון ואין לו לשלם, דאם היה לו מידת אחריות היה כבר מוצא את הכסף להחזיר, ואם אינו בעל אחריות כזו אינו ראוי להיות אחראי על משפחה. וכל דור ורבנן דיליה וכל דור ומלכי דיליה העומדים באחריות על כל הדור, וכל אדם ממונה על הסרים למשמעתו. ואותה אחריות מבוארת בפרשתנו עפ"י המשך חכמה על הפסוק "ויאמר אלקים לישראל **במראות הלילה**" וגם בדרכו לפדן ארם נראה ה' ליעקב **בחלום**. והטעם, שהרי יעקב תיקן תפילת ערבית הרי שכל עבודתו היתה בבחינת הלילה - הגלות. אברהם ויצחק היו בבחינת יום, קרבן תמיד של שחר וקרבן תמיד של בין הערבים אבל יעקב אין קרבן חדש רק כנגד איברים ופדרים של אותם קרבנות של שחרית ובין הערבים. כלומר באור יום סוללים דרכים ושבילים לילך בהם, אבל בלילה, בחושך לא סוללים דרכים חדשות רק הולכים על אותה דרך שסללו ביום, ואם סוטים מאותה הדרך נופלים בפחיתם. ונראה כן מהפסוקים, שיעקב אומר כמה פעמים אלקי אבי אברהם ואלקי אבי יצחק, אלקי אברהם ופחד יצחק וכדו', דיעקב בבחינת **המשך הקיום**, וזו אחריותו, לא לסלול דרכים חדשות אלא להאיר את דרכי אבותינו ולדבוק בהם, ועל זה אמר דוד המע"ה בתהילים "יענך ה' ביום צרה ישגבך שם אלקי יעקב".

"וַיִּגֶשׁ אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי יְדָבָר נָא עֲבָדָךְ דָּבָר בְּאָזְנִי אֲדֹנָי וְאֵל יַחַר אַפֶּךָ בְּעֲבָדְךָ כִּי כְמוֹךָ כִּפְרָעָה" (בראשית מד, ח)
איתא במדרש רבה (צג, ב.) כי הנה המלכים נועדו זה יהודה ויוסף **עברו יחדיו** זה נתמלא עברה וזעם על זה וזה נתמלא עברה וזעם על זה, **המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו** אלו האחים **רעה אחזתם** אמרו: מלכים מתדיינים אלו עם אלו, אנו מה איכפת לנו. נאה למלך להתדיין עם מלך. ועוד אמרו רבותינו במכילתא פ' בשלח פ' ה' ישב רבי טרפון עם תלמידיו אמרו לו למדנו רבינו באיזו זכות זכה יהודה למלכות, אמר להם אמרו אתם. אמרו לו בזכות שאמר "מה בצע כי נהרוג את אחינו (שהרי הצילו מן המיתה), אמר להם די להצלה שתכפר על המכירה, (שנתן עצה למוכרו). אמרו לו בזכות שהודה במעשה תמר, אמר להם דיה להודאה שתכפר על הביאה. אמרו לו אמור לנו אתה, אמר להם כשעמדו השבטים על הים זה אומר איני יורד וזה אומר איני יורד קפץ נחשון בן עמינדב וכל שבטו אחריו לפיכך זכה למלוכה שנאמר "בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לועז היתה יהודה לקדשו...". וכן אמרו רבותינו בגיטין סב. מאן מלכי רבנן, הרי שגם רבנן נקראים מלכים. ובמה מתבטאת מלכותם? ביאר הגר"ח שמואלביץ זצ"ל, כי גם התלמידים הבינו שהגדרה של מלך היא אחריות, כלומר **נטילת אחריות** על עצמו ועל אחרים, ומידת אחריות זו צריכה להיות שאינה תלויה בדבר. וע"כ כשאמרו לו בזכות שאמר מה בצע וכו' אמר להם אחריות זו תלויה בדבר ואינה מסממני מלכות, וכן כשהשיבוהו שהודה במעשה תמר, וכשהשיב להם במעשה דנחשון הרי שכמו כן גם ביהודה כבר היתה אותה מידת אחריות. וכן ביוסף מצינו; אם כשהביא יוסף את דיבתם רעה אל אביהם, ולא העלים עיניו כשראה דברים שאינם הגונים בעיניו. וכן כשידע יוסף שחלומותיו אמת ועשה טצדקי שיתממשו החלומות בהבאת בנימין. ועוד איתא במדרש תנחומא ויגש ה', אמר רבי שמואל בר נחמני:

לתגובות והערות
ניתן לפנות אל המערכת בפקס:
1534-904-0195
לקבלת העלון במייל:
Mishnata@okmail.co.il

ועזר מצריו יהיה

השאלה לידו, בזה לא הוּא מסקי שמעתתא אליבא דהלכתא (כדאיתא ביומא דף כ"ו.) ומש"ה לא הוצלחו להוראה שבה כמה פרטים וא"א לעמוד על החקירה בעומק הדין בשעת המעשה. ומוסיף הנצי"ב שמה שאמרו במכות דף י"א: "לא הוה סליק ליה שמעתתא אליבא דהלכתא" אין הכוונה למה שנאמר ביומא כ"ו. שלא זכו להורות הוראה בשעת מעשה, דעל זה לא חלה ברכת מרע"ה.

ברכת מרע"ה "ועזר מצריו תהיה" [ואע"ג דהתם ביהודה עצמו קאי, במתיבתא דריקע, מכל מקום מובן שהנ"מ בזה היא בהתגלות ההשפעה על זרעו היושבים בבי"ד של מטה] היתה על חלקו של יהודה, שיזכה אחר העיון והפלפול עם חבריו להיות נקבע הלכה כמותו.

מבואר בנצי"ב שיש הבדל בין לוי שלו ניתן כח ההוראה למעשה כשבאה שאלה לפניו, לבין יהודה שאין לו כח ההוראה בשעת מעשה, אבל יש לו כח גדול יותר, כח הפלפול לחדש חידושים אמיתיים ודינים חקוקים לדורות. ולפי שיהודה הפסיד כח העיון ובירור ההלכה ע"י "קללת חנם" שאפילו על תנאי חלה, היה צריך לברכה מיוחדת של מרע"ה "שמע ה' קול יהודה וכו' ועזר מצריו תהיה".

אכן, נתבונן נא, היאך הגיע יהודה למצב זה של "קללת חנם" ? ע"י הערבות שלקח על עצמו!

נמצא א"כ שמידת הערבות והאחריות שהיתה לו היא היתה הסיבה שיאבד את כח העיון ובירור ההלכה לעומקה, עד שנצרך לברכה מיוחדת ממרע"ה.

כי לזכות לכח עמל התורה בשלימות צריך להיות מנותק מכל עול אחר, וכמבואר בעירובין (דף ס"ה.) שאמר אביי "אי אמרה לי אם קריב כותחא לא תנאי" וכדפירש רש"י שאפילו ציווי עבודה קטנה היה מבטל אותי שלא לשנות כמו ששנית. ומי שלוקח עליו אחריות, כמו יהודה, שלקח עליו אחריות להשיב את בנימין, הוא צריך ברכה מיוחדת כדי שיזכה לתורה, כי לפי דרך הטבע א"א לו שיזכה לעיון התורה האמיתי.

וְעֵתָהּ יִשְׁבְּנָא עֲבָדָךְ תַּחַת הַנֶּעֶר עֲבָד לַאֲדָנִי וְהַנֶּעֶר יַעַל עִם אֲחִיו: יהודה לקח ערבות על בנימין והבטיח לאביו להשיבו חי ושלם. והבטיח שאם לא תתקיים הבטחתו יחטא לאביו כל הימים "וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל יִשְׂרָאֵל אָבִיו שְׁלַח הַנֶּעֶר אֵתִי וְנִקְוָה וְנִלְכָה וְנַחֲיָה וְלֹא נָמוּת גַּם אֲנַחְנוּ גַּם אַתָּה גַּם טַפְנוּ: אֲנֹכִי אֶעֱרְבֶנּוּ מִיָּדִי תִּבְקָשְׁנוּ אִם לֹא הִבִּיאֲתִיו אֵלַיךְ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ וְחָטָאתִי לָךְ כָּל הַיָּמִים".

ובגמ' (מכות יא:) דרשו: "אמר רב יהודה אמר רב נידוי על תנאי צריך הפרה מנלן מיהודה דכתיב אם לא הביאותיו אליך וכו'. ושם בגמ', דכיון דלא היתה הפרה, הרי היתה כאן קללת חנם אפי' על תנאי היא באה, וע"ז הוצרך שבט יהודה לברכה מיוחדת שברכו מרע"ה בפרשת וזאת הברכה "ואל עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה" וע"ז אמרו בגמ' "לא הוה ידע למשקל ומיטרח בשמעתתא בהדי רבנן וכו' לא הוה ידע לפירוקי קושיא וכו' וע"ז ברכו משה "ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה".

מורנו הגר"א מישקובסקי זצ"ל היה מעורר את תלמידיו לראות את דבריו של אדונינו הנצי"ב ב"קדמת העמק" לספרו "העמק שאלה". דבריו של הנצי"ב שם בעניין זה יסודיים ומעמידים אותנו בקרן אורה להבין יסודי התורה שבע"פ. וכה דבריו שם (פרק א' אות ד):

והנה כתיב בשבט לוי (בפ' וזאת הברכה) "יורו משפטיך ליעקב", וביהודה כתיב בספר תהילים "יהודה מחוקק", ובפר' ויחי "מחוקק מבין רגליו". וההפרש בזה, דעיקר ההוראה בישראל למעשה היה שבט לוי, אבל שבט יהודה להיפך, שקול דעתם לא הוּא מצליח לכוון אל האמת בשעת מעשה, אבל זה היה כוחם להמציא הכרעות עפ"י חקירה ופלפול עד שיצאו לאור דינים מחותכים שא"א עוד לזוז מהם. וזהו פירוש "מחוקק" וחופר ממקור החכמה ומוציא ומלבין ההלכה, כדכתיב בהו' "ולבן שיניים מחלב" ודרשו בב"ר (פצ"ח) שהם יושבין וסודרין ד"ת בשניים עד שמוציאין אותם נקיים כחלב. אבל בלא פלפול וחקירה רק שיקול הדעת הנצרך בעת הגיע

משנת המוסר

ממשנתו של
מורנו המשגיח
שליט"א

כוחות האדם

כוחות נעלמים, שהוא אפילו אינו מודע לקיומם, אולם מתגלים הם בשעת ההכרח. מפני שאם יהודה לא היה מקבל על עצמו ערבות, להביא חזרה את בנימין בכל מצב - גם במקרה של אונס. אזי בנימין לא היה חוזר במצב של אונס - כפי שארע באמת, שהרי היה יהודה יכול לתרץ את עצמו, באומרו; הרי יוסף לא מסכים 'וכי מה אני יכול לעשות'. לכן כשיהודה 'ערב את הנער' גם באונס, אזי גם כשיש אונס שמעכב - יהודה התגבר ע"כ, מפני הכוחות הנעלמים שנתגלו בו באותה שעה.

דריגמא לאותן כוחות מצאנו בשואה האיומה, אז התפרסמו הילדים האמיצים שהתגבנו חרש שעת לילה מאוחרת, אל מחוץ לגטו לצד הארי של הגבול, וזאת כדי להביא אוכל לבני משפחותיהם הגוועים מרעב בגטו - עם כל הסיכון הכרוך בדבר. וכוחות אלו לא היו ידועים אצלם קודם לכן, אלא רק אז בשעת הסכנה.

"אֲנֹכִי אֶעֱרְבֶנּוּ מִיָּדִי תִּבְקָשְׁנוּ אִם לֹא הִבִּיאֲתִיו אֵלַיךְ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ וְחָטָאתִי לָךְ כָּל הַיָּמִים" - לעולם הבא. [וישב מגטו. רש"י]

לכאורה יש להסתפק, האם יהודה קיבל על עצמו ערבות, גם במצב של אונס. אומר בעל האבני נזר בספרו שם משמואל, שאכן כן - יהודה קיבל ע"ע ערבות אף במצב של אונס גמור. והדבר אף מוכח מריהטת הפסוקים; שהרי כשניגש יהודה אל יוסף - שאלו יוסף; מדוע רק אתה ניגשת לדבר, היכן שאר אחיך. השיב לו יהודה; כל אחי נמצאים בחוץ, ואני נגשתי לדבר כי 'נתקשרתי בקשר חזק להיות מנודה בשני עולמות' [ע"כ ע"פ רש"י]. ואם נאמר, שיהודה לא קיבל על עצמו ערבות אף במקרה של אונס, מדוע א"כ נגש יהודה ליוסף - להתחנן, הלא יכול היה יהודה לפטור את עצמו, בטענת 'אנוס הייתי'. ע"כ כדברינו.

שואל האבני נזר, מה תועלת הייתה לו ליהודה, לקבל על עצמו ערבות גם במקרה של אונס. אומר האבני נזר, יסוד גדול מצאנו כאן; באדם מצויים

כחומר ביד היוצר • הרב משה טאובנר

שלך תהיה בערך כך: למה שיהיו שינויים, יש לי סדר יום קבוע, אני קם בבוקר מתפלל שחרית אוכל ארוחת בוקר לומד סדר א' וכו' וכו', אבל תעצור לרגע ותחשוב שהיום יכול להסתיים בצורה אחרת, יכול להיות שהיום בערב תהיה באיזה ווארט, אירוסין, חתונה או שמא לוויה וכו' לא חסרים ימים שהסתיימו לא כמו שחשבת, אם זה סידורים, קניות או סתם חולשה של סוף יום.

כנראה שזה מה שטמון כאן, בהפסקה בין פרשת מקץ לויגש, תעצור את הסיפור באמצע המתח ותנסה לדמיין מה יהיה ההמשך, איך הוא יגמר, תחזור על הסיפור, תשחזר את כל מה שהיה מההתחלה ותנסה לחשוב על ההמשך, אין לך סיכוי, אתה יכול לדמיין כמה שאתה רוצה, הסיפור יסתיים אך ורק איך שהקב"ה רוצה שהוא יסתיים, רק הוא, שהוא לבדו מנהיג את העולם יודע איך יגמר הסיפור, לך אין שום סיכוי.

ברוח הימים שאחרי חנוכה, הדבר מתעצם יותר, שהרי זו היתה מטרת המלחמה של היוונים בעם ישראל, להשריש בנו שאין מנהיג לבירה, שהעולם פועל בדרך הטבע בלבד, שכל הדברים בעולם מונהגים בדרך של סיבה ומסובב, לייקר את המדע, את החכמות החיצוניות את התרבות, משום שכל אלו מטפחים את האדם. אבל אנו מחזקים את ליבנו ההיפך: אנו לא יודעים לתכנן מה יהיה, משום שאין טבע ויש מנהיג לבירה!

אם כך, עלינו איפוא, להמשיך ולהילחם ביוונים, ולחזק בקרבנו את ה- אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

תמיד היה קשה לי למה פרשת מקץ מסתיימת באמצע המתח, באמצע הסיפור, למה זה מחולק לשתי פרשיות הרי זה סיפור אחד שיש לו המשך, אז למה לא המשיכו, היו יכולים לסיים את הפרשה אחרי שיוסף מתגלה לאחים לפני שיעקב עולה למצרים, או במקום אחר, אבל למה לעצור בשיא הפחד, כשנמצא הגביע באמתחת בנימין ובנימין צריך להישאר במצרים להיות עבד, והאחים רוצים להישאר איתו להיות גם הם עבדים ואז יוסף אומר להם "האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם", בסיום כזה כל אחד הופך את הדף מעצמו לראות מה ההמשך, אז א"כ למה עצרו באמצע הסיפור, ועוד להפסקה של שבוע?

עוד דבר שצריכים להבין, אחרי שאתה מתחיל את פרשת ויגש, יהודה מעביר ליוסף שיעור חזרה, פשוט חוזר על כל מה שהיה, "אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח", ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן, ותאמר אל עבדך וגו' ונאמר אל אדני וגו', ותאמר אל עבדך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם, בקיצור חוזר לו על כל מה שהיה מאז שהם באו למצרים, ולשם מה חזרה זו. ועוד קשה, מה זה מעניין את יוסף (שכלפי יהודה הוא מלך מצרי רשע), שיהודה ערב להחזיר את בנימין, אתם גנבתם גביע כסף וזהו עונשו של הגונב להישאר כעבד ומה תעזור כל האריכות הזאת.

בוראי יש בדברים אלו עומק עצום, אמנם אולי אפשר לומר על דרך מחשבה כזו:

יום אחד, באמצע היום תעצור את מירוץ החיים, ותשאל את עצמך איך יסתיים היום, כרגיל... או אחרת... איפה נראה לך שתהיה מחר? איפה לדעתך תגור בעוד כמה שנים, איך תיראה בעוד עשרים שנה, התשובה

לקחים נאים
מן הפרשה
מאת בעמח"ס
'לקח טוב'

משנת 'לקח טוב'

כיצד יש לקבל גזירות שמים?

אתו מצרימה". אלה הובאו לשם בעל-כורחם, ולא לרצונם באו. **ממשך** האוה"ח ואומר, שמן הראוי הוא לשים לב לדברי חז"ל (שמות רבה א, ח) שאמרו שכל זמן שאחד מיורדי מצרים היה קיים, לא התחיל השעבוד, שנאמר (שמות א, ו): "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא". פירוש הדברים, שכל זמן שבני דור היורדים למצרים חיו, הם לא טעמו את טעם השעבוד. בזה נכללו כל אלה אשר ירדו מרצונם.

יהבן לומר שהם זכו לזה, כשכר על קבלת גזירת מלך ברצון. לכן פקע מהם עול השעבוד, **"כי סמא דיסורי - קיבולי"**. **דהיינו רפואת הייסורים היא קבלתם מרצון**. ויש להביא ראיה לזה מכך שיוכבד וסרח בת אשר היו גם כן מיורדי מצרים (ראה בר' צד, ט), ובימיהן כן היה שעבוד. אין זאת אלא מפני שהן נמנו על בנות בני יעקב אשר הורדו על ידו שלא מרצונם. כיון שלא היה אצלן "קבולי", לכן לא זכו ל"סמא דיסורי".

בסיום דבריו מוצא האוה"ח אסמכתא לדבריו מהזוה"ק (שמות קצח), המפרש את הפסוק (תהילים קמו) "אשרי שא-ל יעקב בעזרו, שברו על ה' אלקי". מי הוא המאשר הזוכה לעזר מהשי"ת? מי ש"שברו על ה' אלקיו". בהחלפת שי"ן שמאלית בשי"ן ימנית, יוצא שנאמר כאן מי ששברו מה'. כלומר, מי שמקבל ברצון את ההכרה שהשבר אשר בא עליו הוא מהשי"ת. והדברים נפלאים ומאירים! עכ"ד הכותב.

מוריני המשגיח שליט"א רגיל לצטט את דברי מרן החזו"א זצ"ל שאמר: יסורים הפוקדים את האדם, זו גזירת מלך. אולם האופן שבו מקבל אותם האדם, נתון לבחירתו.

בימים אלה, שנתרבו בהם גזירות על הכלל ועל הפרט, נזכר מי הוא המחזיק במטה המביא את המכה ואת השבר רח"ל, ואז נזכה ל"אשרי שא-ל יעקב בעזרו".

הדברים דלהלן הינם קטע מתוך מכתב שנכתב ע"י תלמיד חכם בן עליה, אב לילדים רכים, לאחר פטירתה הפתאומית של אשתו ע"ה. [יצוין שהוא היה מופת לרבים בדרך שבה קיבל את הגזירה, בהמשך שקיעותו בלימוד גם באותם ימים קשים, ובעלייתו הגדולה לאחר מכן]. **"...רע** לך אחי, כי בכל עת אשר יסרוני מחשבות מחמת מצבי הקשה, היו לי דברי האור החיים הק' על פרשת ויגש למשיב נפש ממש, וכמים קרים על נפש עיפה".

דברי האוה"ח נאמרו על הפסוקים (פרק מו, ו-ז) "ויבואו מצרימה יעקב וכל זרעו אתו. בניו ובני בניו אתו, בנותיו ובנות בניו זרעו, הביא אתו מצרימה". יש להבין מדוע חוזר הפסוק ואומר "בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא מצרימה", אחרי שכבר נאמר "ויבואו מצרימה יעקב וכל זרעו אתו"? וכן קשה מדוע הפסיק בפסוק ז' במלה "אתו" בין בניו ובני ביתו" הכתובים בתחילת הפסוק, לבין "בנותיו ובנות בניו וכל זרעו" הכתובים בהמשך. מדוע לא הסתפק הכתוב במה שנאמר בסוף הפסוק "הביא אתו מצרימה"?

אכן, כוונת הכתוב היא להבחין במגמות שונות שהיו בקרב זרעו של יעקב, באשר לירידה למצרים. מקצתם באו למצרים מרצונם הטהור לקבל גזירת מלך בלב שלם, כל השאר נרתעו מלרדת אל "כור הברזל" (מלכים א, ח), ולא מיהרו לעשות זאת מעצמם.

לאור זה מתבארים היטב הפסוקים הנ"ל. תחילה ציין הפסוק את אלה אשר הלכו למצרים, כדי לפרוע את שטר החוב של הגלות מרצונם. עליהם נאמר: "בניו ובני בניו אתו", כלומר, את אלה לא הוצרך יעקב להביא בעל כורחם, אלא הם באו **מעצמם**, בדיוק כפי שגם הוא עצמו עשה. בהמשך מזדבר על אלה שלא באו מרצונם, והוצרך יעקב להורידם בעל כורחם. עליהם נאמר: "בנותיו ובנות בניו וכל זרעו, הביא

שיחו בכל נפלאותיו

עונה זה זמן מסוגל, אמרתי ליושבים לצידי מי שרוצה ברכה יכול לבוא אלי, האברך הפוגע שמע את זה וכעס והוסיף עוד לבייש אותי ואני שתקתי, עצמתי את העיניים והתפללתי לה' שיזכה אותי בפרי בטן...

כשהגעתי לסדר ב', אותו אברך לא הסתכל עלי כלל, כנראה שהוא מאוד התבייש, בערב התקשרתי אליו ושאלתי אותו: למה עשית לי את זה? הוא מספר לי שהבת שלו חולה מאוד, היא מאושפזת בב"ח מזה שלושה ימים, והוא אין לו יום ולא לילה, הוא לא ישן על מיטה כבר שלושה ימים, ומגיע לכלול בכוחותיו האחרונים, וכשקרה מה שקרה פתאום היתה לו התפרצות נוראה שהוא לא יכל לעצור אותה והוא ממש מתבייש על מה שקרה ומבקש את סליחתי. אמרתי לו שאני סולח לו בלב שלם והמשכנו להיות חברים כבעבר.

לפני שבועיים לאחר תשעה חודשים מאותו יום, בחסדי ה' אני מחזיק בזרועותי את בני בכורי, ילד בריא ושלם, מודה לה' על ישועתו הגדולה עמי ועל חסדיו הגדולים שעשה עמנו בכל יום תמיד.

אה... עוד פרט חשוב מאוד, באותו יום לאחר שאותו אברך פגע בי, בתו חזרה לבייתו בריאה... כנראה הסתיימה לה השליחות!!
שירו לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו.

מעשה שסיפר לנו השבוע אברך חשוב ממקומנו: לאחר נישואי, למדתי בכולל מצומצם כ-15 אברכים, ומכיון שהכולל היה רחוק מביתי מרחק נסיעה לא הייתי מתפלל בכולל מנחה, שהתחילה בשעה 1:20, כדי להספיק להיות בבית, לאכול משהו, להניח את הראש קצת ולחזור לסדר ב' שהתחיל בשעה 3:00 ולכן הייתי מתפלל יותר מאוחר לפני השקיעה, כך נהגתי מטעם זה ומעוד כמה טעמים שאכמ"ל.

לאחר כשנתיים מנישואי ועדיין לא נפקדתי בזרע של קיימא, אירע בכולל מקרה מחריד. לפני סיום סדר א' נשארו בכולל עשרה אברכים ואני בתוכם, כך שאם אני הולך ספק אם יהיה להם מנין, אבל אני כהרגלי לא רציתי להישאר למנחה, מחמת הטעמים הנ"ל. והנה לפתע ניגש אלי אברך ומבקש ממני להישאר למנחה, ואני אדגיש שמדובר באברך חשוב שלומד ברצינות, אני עניתי לו בשלילה; מה יום מיומיים אינו יכול להישאר. ואז... הוא פתח את פיו והתחיל לצעוק עלי: איזו התחשבות? תתבייש לך אתה תוקע אותנו איזה אגואיסט. ועוד אי אלו מילות גנאי מביישות. אני הייתי בהלם, מה קורה לזו? למה הוא עושה לי את זה? הרי הוא יודע שאני לא מתפלל בכולל מנחה, כבר שנה וחצי שאני נוהג כך, אבל שתקתי "תולה ארץ על בלימה", ואז נזכרתי בסגולה שאמר הגר"ח קניבסקי שאם פוגעים באדם והוא לא

שאלת השבוע לפרשת ויחי • זיכוי הרבים

מעשה באנשים שנדבה ליבם אותם להו"ל עלון לפרשת השבוע. והנה ישנם אנשים הקוראים את העלון בזמנים האסורים לכך עפ"י ההלכה. ועתה יל"ד אם הם נושאים באחריות למכשול זה ועליהם לחלק העלון באופן ובמקום שלא ייצא מכשול או אפילו לחדול מלהוציאו. או שמא, הם את זיכוי הרבים דורשים, ואין מכשול זה כלל מעניינם, ואולי אחריות זו על גבאי ורבני בית-הכנסת מוטל. או שמא, אין האחריות כי אם על עושי המעשה בלבד, ואין האחד יחטא וחברו יפסיד.

נשמח לקבל תשובות קצרות למדור זה - ניתן להעביר תשובות לנציגנו או בפקס הרשומים מטה

תגובות תשובות והערות ניתן להעביר לנציגנו בכוללים:

הר' יעקב נדר ----- מאורות
הר' אריה קוטק ----- עטרת שלמה
הר' אברהם אדלר ----- כנסת חזקיהו
הר' נתן פוגל ----- נר ישראל
הר' יחיאל אלכסנדר ----- משנת אליהו
הר' יהושע קנטור ----- יערפו טל
הר' עדו לוי ----- עטרת אליהו

ובפקס: 15349040195-----

ניתן לקבל את העלון דרך המייל: mishnata@okmail.co.il

משנת שמחה

שמחות הקהילה בשבת

אויפרוף • בקר ----- תשב"ר הרב
קדושא רבה • פנחסוב - סופר ----- אירוסים 17

לעדכון שמחות - עד יום ד' אחה"צ ----- 054-8441892